

Księga Daniela - Numer dziewięćdziesiąty czwarty

Odślonięcie proroczych ram: Zrozumienie potrójnych sił prowadzących do Armagedonu

Jeff Pippenger
2024-02-27

Ramy prorocze zastosowane przez Williama Millera opierały się na strukturze dwóch mocy spustoszenia: pogańskiego i papieskiego Rzymu. Ramy prorocze stosowane przez Future for America to struktura trzech mocy spustoszenia: pogańskiego Rzymu, następnie papieskiego Rzymu, a potem odstępczego protestantyzmu. Te trzy przejawy Rzymu to owe trzy moce spustoszenia: smoka, bestii i fałszywego proroka. Ową strukturę w dużej mierze rozpoznano dzięki oporowi wobec światła ostatnich sześciu wersetów jedenastego rozdziału Księgi Daniela, które zostało odpieczętowane w czasie końca w 1989 roku.

Pierwsze dwa przejawy Rzymu określają proroczy charakter współczesnego Rzymu, czyli trzeciego i ostatniego przejawu Rzymu. Współczesny Rzym określa strukturę ostatecznej potrójnej prześladowczej władzy czasów ostatecznych. Blisko spokrewnione, lecz wyraźnie odmienne są trzy przejawy Babilonu. Pierwszym była Babel Nimroda. Drugim był Babilon Nabuchodonozora i Belsazara. Razem te dwa prorocze świadectwa określają prorocze cechy współczesnego Babilonu. Chociaż na pewnym poziomie współczesny Rzym i współczesny Babilon są tym samym bytem, trzy przejawy Babilonu wskazują na ostateczny upadek Babilonu oraz pychę człowieka grzechu.

Upadek Babilonu jest rozległym i szczegółowym tematem w prorocztwach biblijnych, podobnie jak arogancja papieża rzymskiego. W siedemnastym rozdziale Apokalipsy jeden z aniołów, którzy wylewają siedem ostatnich plag, przychodzi, aby wyraźnie wskazać sąd nad Babilonem, co jest innym wyrazem jego upadku.

I przyszedł jeden z siedmiu aniołów, którzy mieli siedem czas, i rozmawiał ze mną, mówiąc: Przyjdź tu, ukazę ci sąd nad wielką nierządnicą, która siedzi na wielu wodach; z którą królowie ziemi uprawiali nierząd, a mieszkańcy ziemi upili się winem jej nierządu. I uniósł mnie w duchu na pustynię; i ujrzałem kobietę siedzącą na szkarłatnej bestii, pełnej bluźnierczych imion, mającej siedem głów i dziesięć rogów. Apokalipsa 17:1–3.

Zadaniem anioła jest ukazanie Janowi sądu nad kobietą, która ma na czole wypisane "MYSTERY BABYLON".

A niewiasta była odziana w purpurę i szkarłat, i przyozdobiona złotem, drogimi kamieniami i perłami, mając w ręce złoty kielich, pełen obrzydliwości i nieczystości jej nierządu; a na jej czole wypisane było imię: TAJEMNICA, WIELKI BABILON, MATKA NIERZĄDNI I OBRZYDLIWOŚCI ZIEMI. I widziałem niewiastę pijaną krwią świętych i krwią męczenników Jezusa; i gdy ją ujrzałem, bardzo się zdumiałem. Objawienie 17:4-6.

Geopolityczny aparat, który papieżstwo wykorzystuje w dniach ostatecznych do prześladowania tych, których uważa za heretyków, jest przedstawiony jako "szkarłatna bestia, pełna bluźnierczych imion, mająca siedem głów i dziesięć rogów". Fakt, że ona jedzie na bestii, pokazuje, że sprawuje nad nią kontrolę, tak jak jeździec nad koniem.

A niewiasta, którą widziałeś, jest owym wielkim miastem, które panuje nad królami ziemi.
Objawienie 17:8.

„Szkarłatna bestia o siedmiu głowach i dziesięciu rogach” to współczesny Rzym i reprezentuje strukturę geopolityczną, której niewiasta używa, gdy prześladowuje wiernych Bogu w czasach ostatecznych. Niewiasta jest współczesnym Babilonem, wielkim miastem, które uprawia nierząd i panuje nad królami ziemi. Dwa pierwsze przejawy Babilonu, przedstawione przez Babel w jedenastym rozdziale Księgi Rodzaju oraz przez Babilon w czwartym i piątym rozdziale Księgi Daniela, opisują pychę i upadek współczesnego Babilonu w czasach ostatecznych. Niewiasta, która jest sądzona w siedemnastym rozdziale Księgi Objawienia, to współczesny Babilon, a bestia, nad którą panuje, to współczesny Rzym. Uprawiała nierząd z królami i razem są jednym ciałem.

Dlatego mężczyzna opuści ojca i matkę, przyłgnie do swojej żony i będą jednym ciałem.
Księga Rodzaju 2:24.

Chociaż stanowią jedno, pewne prorocze elementy współczesnego Rzymu i współczesnego Babilonu są w Słowie Bożym wyodrębnione. Historia współczesnego Babilonu, poświadczona przez dwóch świadków: Babel i Babilon, opowiada o jego arogancji i jego ostatecznym upadku. W ostatnich sześciu wersach jedenastego rozdziału Księgi Daniela król północy symbolizuje papieństwo. Papież rzymski jest ziemskim przedstawicielem Szatana.

Aby zapewnić sobie doczesne korzyści i zaszczyty, Kościół został skłoniony do zabiegania o przychylność i poparcie wielkich tego świata; a odrzucając w ten sposób Chrystusa, został nakłoniony do uznania zwierzchnictwa przedstawiciela Szatana — biskupa Rzymu. Wielki spór, 50.

Szatan pragnął być Bogiem, a jego zamiarem było przejęcie Bożych tronów: politycznego i religijnego.

Jakże upadłeś z nieba, o Lucyferze, synu jutrzeźki! Jakże zostałeś powalony na ziemię, ty, który osłabiałeś narody! Bo powiedziałeś w swym sercu: Wstąpię do nieba, wywyższę swój tron ponad gwiazdy Boże; zasiądę też na górze zgromadzenia, na krańcach północy; wstąpię ponad szczyty obłoków; będę podobny do Najwyższego. Izajasza 14:12-14.

Szatan pragnął wywyżżyć swój tron (który jest symbolem królewskiego panowania) ponad gwiazdy Boże. Gwiazdy Boże to aniołowie i reprezentują mechanizm Bożego rządu. Szatan pragnął "także" zasiąść "na górze zgromadzenia, na krańcach północy". Zgromadzenie to Kościół i znajduje się w Jerozolimie, która leży na krańcach północy. Zasiąść na tronie na "krańcach północy" znaczy być królem północy. Chrystus jest prawdziwym Królem Północy, który jest także Królem nad rządem Bożym. Szatan pragnął "być jak Najwyższy".

Pieśń i psalm synów Koracha. Wielki jest Pan i bardzo godzien chwały w mieście Boga naszego, na Jego świętej górze. Pięknie położona, radość całej ziemi, jest Góra Syjon, po stronie północnej, miasto wielkiego Króla. Bóg w jej pałacach jest znany jako schronienie. Psalm 48:1-3.

Ziemiem przedstawicielem Szatana jest biskup Rzymu (papież). W ostatnich sześciu wersetach jedenastego rozdziału Księgi Daniela przedstawiono ostateczny wzlot i upadek papieża rzymskiego, a papież jest tam ukazany jako król północy. Jest głową Kościoła katolickiego, a słowo "katolicki" oznacza powszechny. Aby Szatan mógł podrobić dwa trony Chrystusa (polityczny i religijny), stworzył Kościół katolicki, aby mieć ogólnoswiatowy system religijny, gdy rozpocznie swoje podszywanie się pod Chrystusa w ostatnich dniach.

Ten kompromis między pogaństwem a chrześcijaństwem doprowadził do powstania 'człowieka grzechu', zapowiedzianego w prorocztwie jako przeciwstawiającego się Bogu i wynoszącego się ponad Boga. Ten gigantyczny system fałszywej religii jest arcydziełem mocy szatana — pomnikiem jego wysiłków, by zasiąść na tronie i rządzić ziemią zgodnie ze swoją wolą. Wielki spór, 50.

Szatan zbudował ogólnoswiatowy system religijny, a także ogólnoswiatową strukturę polityczną, w celu sfalszowania dwóch tronów władzy, na których zasiada prawdziwy Król Północy. W siedemnastym rozdziale Objawienia mowa jest o dziesięciu królach, z którymi nierządnicą cudzołoży i nad którymi panuje w dniach ostatecznych; symbolizują oni bestię o siedmiu głowach i dziesięciu rogach, nad którą panuje kobieta mająca na czole napis BABILON. W rozdziale siedemnastym ci dziesięciu królowie "znienawidzą nierządnicę, uczynią ją spustoszoną i nagą, zjedzą jej ciało i spalą ją w ogniu". W ten sposób ukazany jest jej sąd. Trzy przejawy Babilonu wskazują na ostateczny upadek Babilonu. Trzy przejawy Rzymu wskazują na strukturę polityczną, nad którą ona panuje.

Poselstwa trzech aniołów z czternastego rozdziału Księgi Objawienia mówią o ostatecznym upadku współczesnego Babilonu, podobnie jak rozdział jedenasty Księgi Daniela, wersety 44–45. Do jego ostatecznego upadku nawiązuje rozdział siedemnasty Objawienia, lecz jeszcze bardziej szczegółowo opisuje go rozdział osiemnasty. Opis ostatecznego upadku współczesnego Babilonu w rozdziale jedenastym Daniela, wraz z obrazem trzech aniołów z rozdziału czternastego oraz opisem tego upadku w rozdziałach siedemnastym i osiemnastym, należy zestawić ze sobą, werset po wersecie. W rozdziale jedenastym Daniela ostateczny upadek współczesnego Babilonu zostaje przedstawiony jako następujący wtedy, gdy nikt mu nie pomoże.

A on rozbije namioty swego pałacu między morzami na chwalebnej świętej górze; lecz dojdzie do swego kresu i nikt mu nie pomoże. Daniela 11:45.

W następnym wersecie Michał powstaje, a czas łaski dla ludzkości się kończy. Werset rozpoczyna się słowami: "A w owym czasie". Gdy upada współczesny Babilon, kończy się czas łaski, a Babilon umiera samotnie. Trzeci anioł wskazuje na zamknięcie czasu łaski, ponieważ stwierdza, że świat został podzielony na dwie klasy ludzi: tych, którzy mają zamię bestii, oraz tych, którzy mają pieczęć Boga. W tym czasie gniew Boży zostaje wylany na współczesny Babilon oraz na

tych, którzy przyjęli zamię władzy Babilonu.

A trzeci anioł szedł za nimi, mówiąc donośnym głosem: Jeśli ktoś oddaje cześć Bestii i jej obrazowi i przyjmuje jej zamię na swoim czole albo na swojej ręce, ten będzie pił wino gniewu Bożego, wylane bez domieszki do kielicha jego zapalczowości; i będzie dręczony ogniem i siarką w obecności świętych aniołów i w obecności Baranka. A dym ich męki wznosi się na wieki wieków; i nie mają wytchnienia we dnie i w nocy ci, którzy oddają cześć Bestii i jej obrazowi, i każdy, kto przyjmuje zamię jej imienia. Tu jest wytrwałość świętych: ci, którzy zachowują przykazania Boże i wiarę Jezusa. Objawienie 14:9-12.

W osiemnastym rozdziale Apokalipsy sąd nad wielką nierządnicą przedstawiony jest jako sąd stopniowy, który rozpoczyna się wraz z rychło nadchodzącym prawem niedzielnym, gdy drugi głos wzywa inne Boże owce do wyjścia z Babilonu. W wersecie dwudziestym pierwszym zaznaczone jest zamknięcie czasu łaski, co wyodrębnia okres od rychło nadchodzącego prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych aż do chwili, gdy Michał powstanie, jako czas, w którym dokonuje się sąd nad współczesnym Babilonem, w okresie wielkich prześladowań.

I podniósł potężny anioł kamień podobny do wielkiego kamienia młyńskiego i wrzucił go w morze, mówiąc: Tak gwałtownie zostanie strącone to wielkie miasto Babilon i już nigdy więcej nie będzie znalezione. I głosu harfiarzy, muzyków, fletnistów i trębaczy nie będzie już w tobie słyhać; i żaden rzemieślnik, jakiegokolwiek rzemiosła, nie będzie już w tobie znajdowany; i dźwięk kamienia młyńskiego nie będzie już w tobie słyszany; A światło świecy nie będzie już w tobie świecić; i głosu oblubieńca i oblubienicy nie będzie już w tobie słyhać; bo twoi kupcy byli możnymi ziemi, gdyż przez twoje czary zwiedzione zostały wszystkie narody. A w niej znalaziono krew proroków i świętych oraz wszystkich zabitych na ziemi. Objawienie 18:21-24.

Zrzucenie kamienia, umilknięcie muzyków i robotników, zgaśnięcie świecy oraz umilknięcie głosów panny młodej i pana młodego to wszystko wyrażenia zaczerpnięte ze Starego Testamentu, które oznaczają zakończenie okresu próby.

Gdy jedenasty rozdział Księgi Daniela zostaje proroczo nałożony na trzynasty i czternasty rozdział Apokalipsy, a następnie te dwa fragmenty zostają nałożone na rozdziały siedemnasty i osiemnasty Apokalipsy, odnajdujemy trzy linie proroctwa, które, obok innych prawd, przedstawiają ostateczny upadek współczesnego Babilonu. Każda z tych trzech linii reprezentuje jedną z trzech potęg, które prowadzą świat do Armagedonu. Jedenasty rozdział Księgi Daniela identyfikuje bestię (papiestwo). Trzynasty i czternasty rozdział Apokalipsy przedstawiają tę samą historię, lecz z perspektywy fałszywego proroka (Stany Zjednoczone). Siedemnasty i osiemnasty rozdział Apokalipsy wskazują tę samą linię proroctwa, lecz przedstawiona tam historia koncentruje się na smoku (Organizacja Narodów Zjednoczonych).

Każda z trzech linii zaczyna się w czasie końca, w 1798 roku. Werset czterdziesty jedenastego rozdziału Księgi Daniela zaczyna się słowami: „A w czasie końca”. „Czas końca” na początku tego wersetu to rok 1798, a gdy werset wypełnił się w 1989 roku, był to również „czas końca”, ponieważ Jezus ilustruje koniec początkiem, gdy pragnie potwierdzić ważny fakt swoim podpisem.

Siostra White informuje nas, że trzynasty rozdział Księgi Objawienia również rozpoczyna się w 1798 roku.

„A gdy papieństwo, pozbawione swej siły, zostało zmuszone do zaniechania prześladowań, Jan ujrzał, jak wylania się nowa moc, by rozbrzmiewać echem głosu smoka i kontynuować to samo okrutne i bluźniercze dzieło. Ta moc, ostatnia, która ma prowadzić wojnę przeciwko Kościołowi i prawu Bożemu, została przedstawiona jako bestia o jagnięcych rogach.” Signs of the Times, 1 listopada 1899 r.

Linia prorocstwa, która w wersecie czterdziestym jedenastego rozdziału Księgi Daniela rozpoczyna się w roku 1798, trwa aż do zamknięcia czasu łaski dla ludzi, gdy Michał powstaje. Linia prorocstwa, która zaczyna się w 1798 roku, "gdy papieństwo, pozbawione swej mocy, zostało zmuszone do zaprzestania prześladowań", i kończy się wylaniem gniewu Bożego na tych, którzy przyjęli "znamie" papieskiej władzy. W siedemnastym rozdziale Księgi Objawienia, gdy anioł przychodzi do Jana, aby pokazać mu sąd nad papieską nierządnicą, Jan zostaje przeniesiony na sam koniec "pustyni", która przedstawia dzieje od roku 538 do 1798. Duchowo umieszczony w 1798 roku, Jan zapisuje sąd nad współczesnym Babilonem, który rozpoczyna się wraz z drugim głosem osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, ogłaszającym, że papieństwo dopełniło miary swego czasu próby, a jego sąd następnie trwa aż do zamknięcia czasu łaski, gdy kamień młyński zostaje wrzucony w morze.

Linia za linią, te trzy linie wskazują na ostateczny upadek współczesnego Babilonu, który dopuścił się nierządu z królami współczesnego Rzymu. Jedenasty rozdział Księgi Daniela świadczy o papieństwie, przedstawionym jako król północy. Rozdziały 13 i 14 Księgi Objawienia świadczą o fałszywym proroku, a rozdziały 17 i 18 świadczą o roli smoka (dziesięciu królów). Ramy prorocze stosowane przez Future for America opierają się na trzech siłach, które prowadzą świat do Armagedonu.

Dwaj świadkowie Babel i Babilonu wskazują na prorocze cechy współczesnego Babilonu. Ci dwaj świadkowie mówią o pysze papieskiego przywódcy, który podaje się za chrześcijanina, zasiada w świątyni Boga i ogłasza się Bogiem. Ci dwaj świadkowie wskazują również na jego ostateczny upadek. Wywyższanie się papieża i jego ostateczny upadek, ukazane w trzech przejawach Babilonu, kształtują wizję historii proroczej.

A w owych czasach wielu powstanie przeciwko królowi Południa; również rabusie twego ludu wywyższą się, aby utwierdzić widzenie, lecz upadną. Daniel 11:14.

Będziemy kontynuować nasze rozważania nad trzema przejawami Babilonu w następnym artykule.

I usłyszałem inny głos z nieba, mówiący: Wyjdźcie z niej, mój ludu, abyście nie mieli udziału w jej grzechach i nie doznali jej plag. Bo jej grzechy dosięgły nieba, a Bóg wspomniał jej nieprawości. Odpłaćcie jej tak, jak ona odpłacała wam, i dajcie jej w dwójnasób według jej czynów; w pucharze, który napełniła, nalejcie jej podwójnie. Jak bardzo się chlubiła i żyła w przepychu, tyleż udręki i smutku jej dajcie; bo w swoim sercu mówi: Siedzę jak królowa, nie jestem wdową i nie zaznam smutku. Dlatego w jednym dniu przyjdą na nią plagi: śmierć,

żałoba i głód; i zostanie całkowicie spalona ogniem, bo mocny jest Pan Bóg, który ją sądzi.
Objawienie 18:4-8.